RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 71.668 van 9 februari 1998
in de zaak A. 76.264/IX-781.

In zake : Jozefien VERMEULEN,
die woonplaats kiest bij
Advocaat P. ODEURS,
kantoor houdende te SINT-TRUIDEN,
Beekstraat 9

tegen :

het Openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn van de stad SINT-TRUIDEN,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat Chr. LEMACHE,
kantoor houdende te SINT-TRUIDEN,
Ridderstraat 29.

DE EERSTE VOORZITTER VAN DE RAAD VAN STATE,

Gezien het verzoekschrift dat op 5 november 1997 namens Jozefien VERMEULEN, hoofdverpleegster, werd ingediend door haar raadsman P. ODEURS, advocaat te Sint-Truiden, om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 28 oktober 1997 van de raad voor maatschappelijk welzijn van het Openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn van Sint-Truiden waarbij zij bij tuchtmaatregel met ingang van 1 november 1997 gedurende acht weken wordt geschorst;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur B. THYS;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 11 december 1997 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 12 januari 1998, op welke datum de zaak is uitgesteld tot de terechtzitting van 19 januari 1998;

Gehoord het verslag van de Eerste Voorzitter van de Raad van State G. BAETEMAN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat R. CHANTELOT die, loco Advocaat P. ODEURS verschijnt voor verzoekster, en van Advocaat Chr. LEMACHE, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur B. THYS;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

1.1. Verzoekster is statutair hoofdverpleegster in het rusthuis "Meiland" van het Openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn van Sint-Truiden.

1.2. Naar aanleiding van het overlijden van een van de bewoonsters van het rustoord op 28 juni 1997, stelt de waarnemend secretaris van het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn lastens verzoekster op 14 juli 1997 een tuchtverslag op.

1.3. Het verslag verwijst naar bijgevoegde stukken die werden ingediend door enkele betrokkenen bij het voorval : een verslag zonder datum van Jos ROOSEN, bestuurschef in het rusthuis, een verklaring van 4 juli 1997 van Rose-Ann MANSOUCK, ziekenhuisassistente, en van Ingrid HASEVOETS, bejaardenhelpster, beiden op 28 juni 1997 belast met de ochtenddienst in het rusthuis, een verklaring van 7 juli 1997 van Hilde HOLLEBEKE, rust-oordhelpster, en van Carine VANDERSMISSEN, gebrevetteer-de verpleegster, beiden tijdens de nacht van 27 op 28 juni 1997 belast met de nachtdienst in het rusthuis, en het verslag van 8 juli 1997 van dokter M.F. HENDRICKX, coördinerend geneesheer in het rusthuis.

1.4. Uit deze stukken blijkt in essentie : dat tijdens de nacht van 27 op 28 juni 1997 een bewoonster van het rusthuis is overleden, dat de dienstdoende personeelsleden in de aangifte van overlijden die door de opgeroepen geneesheer werd ingevuld, maar niet of onvoldoende werd dichtgekleefd, hebben gelezen dat de geneesheer het overlijden toeschreef aan "knelling door Zweedse lendegordel", dat de personeelsleden niet hebben gelezen dat de geneesheer op de overlijdensaangifte de oorzaak van het overlijden bovendien als "gewelddadig" had aangemerkt, dat Rose-Ann MANSOUCK en Ingrid HASEVOETS verklaren dat eerstgenoemde ’s morgens ver-zoekster telefonisch heeft gecontacteerd en heeft gevraagd hoe zij dienden te handelen en dat verzoekster hen dan de opdracht heeft gegeven de overlijdensaangifte dicht te kleven en aan de familie niets te zeggen over "de opgegeven doodsoorzaak", maar te zeggen "dat hun familielid overleden was ten gevolge van een hartin-farct"; dat beiden deze opdracht hebben uitgevoerd, dat naderhand, ingevolge een onderzoek van de politie naar de omstandigheden van het overlijden, de familie van de overledene van de werkelijke doodsoorzaak kennis heeft gekregen, dat Rose-Ann MANSOUCK en Ingrid HASEVOETS verklaren dat zij op 1 juli 1997 een afspraak hebben

gemaakt met de voorzitter van het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn om hem het relaas van dit voorval te doen, omdat zij ongelukkig waren over het feit dat zij de familie van de overledene niet de "ware toedracht" hadden kunnen meedelen, maar dat verzoekster hen telefonisch heeft gecontacteerd om "het voorval intern op te lossen en hieraan geen ruchtbaarheid te geven".

1.5. Op 24 juli 1997 stelt de waarnemend secretaris van het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn een aanvullend tuchtverslag op lastens verzoekster, waarin hij verwijst naar een bijgevoegd verslag van 22 juli 1997 van bestuurschef Jos ROOSEN, waaruit blijkt dat Rose-Ann MANSOUCK en Ingrid HASEVOETS aan de bestuurschef hebben verklaard dat verzoekster hen op 9 juli 1997 heeft verzocht een verklaring te ondertekenen waarbij zij bevestigen dat verzoekster het personeel niet aanzet tot liegen en dat zij beiden verzoeksters uitleg over de doodsoorzaak van de overleden bejaarde hebben verdraaid en er een verkeerde interpretatie aan hebben gegeven; dat zij op dat verzoek evenwel niet zijn ingegaan.

1.6. De raad voor maatschappelijk welzijn neemt op 31 juli 1997 van deze tuchtverslagen kennis en beslist lastens verzoekster een tuchtprocedure in te leiden.

1.7. Met een brief van 4 augustus 1997 wordt verzoekster ervan in kennis gesteld dat lastens haar een tuchtdossier is samengesteld en een tuchtstraf wordt overwogen op grond van de volgende feiten : "1) Op 28/06/1997 gaf U als verantwoordelijke hoofdverpleegster van dienst, aan mevrouw Rose-Ann MANSOUCK en Mevrouw Ingrid HASEVOETS, respectievelijk verpleegster en bejaardenhelpster tijdens de ochtendienst, de opdracht aan de familie JACOBS niets te zeggen omtrent de door

dr. KEMPENEERS opgegeven doodsoorzaak en hen te zeggen dat hun familielid was overleden ten gevolge van een hartinfarct (= personeel aangezet tot liegen). 2) In het kader van hetzelfde voorval heeft U voormelde personeelsleden op 1/7/1997 gecontacteerd om het voorval intern op te lossen en hen te verhinderen hun relaas van de feiten ter kennis van de Heer Voorzitter te brengen. 3) Op 09/07/1997 heeft U voormelde personeelsleden benaderd en (moreel) onder druk gezet een verklaring te tekenen dat U het personeel niet aanzet tot liegen en dat het zijzelf waren die een verkeerde interpretatie gaven aan haar woorden".

1.8. Verzoekster wordt tevens opgeroepen om op 25 augustus 1997 in haar middelen van verdediging te worden gehoord door de raad voor maatschappelijk welzijn.

1.9. Op 25 augustus 1997 wordt verzoekster, bijgestaan door haar raadsman, door de raad voor maatschappelijk welzijn gehoord. Er wordt een proces-verbaal opgesteld waarin onder meer haar verklaringen zijn opgenomen. Blijkens dit proces-verbaal beslist de raad voor maatschappelijk welzijn gevolg te geven aan de vraag van verzoeksters raadsman om dokter M.F. HENDRICKX, Rose-Ann MANSOUCK, Carine VANDERSMISSEN, Ingrid HASEVOETS, Hilde HOLLEBEKE, dokter KEMPENEERS, Jos ROOSEN en Guy COLLA op te roepen als getuigen.

1.10. Op 8 september 1997 worden voornoemde personen, in aanwezigheid van verzoekster en haar raadsman, door de raad voor maatschappelijk welzijn als getuigen gehoord. Hiervan wordt proces-verbaal opgesteld.

1.11. Op 23 september 1997 wordt aan verzoeksters raadsman een kopie van het proces-verbaal van het

getuigenverhoor overhandigd met het verzoek zijn bevindingen binnen de veertien dagen mede te delen.

1.12. Met een aangetekende brief van 14 oktober 1997 wordt de raadsman van verzoekster hieraan herinnerd, maar hij reageert niet. Met een aangetekende brief van 21 oktober 1997 wordt hij er ten slotte van in kennis gesteld dat de raad voor maatschappelijk welzijn op 28 oktober 1997 zal overgaan tot beraadslaging en stemming.

1.13. Op 28 oktober 1997 beslist de raad voor maatschappelijk welzijn, bij geheime stemming, verzoekster bij tuchtmaatregel een schorsing op te leggen van acht weken met ingang van 1 november 1997. Deze beslissing wordt met een aangetekende brief van 30 oktober 1997 aan verzoekster aangezegd.

Het is deze beslissing die het voorwerp uitmaakt van de voorliggende vordering tot schorsing;

2. <u>Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing</u>.

2.1.1. Overwegende dat de verwerende partij aanvoert dat de vordering niet ontvankelijk is omdat ze "niet in concreto en extensu de middelen aanhaalt dewelke als ’ernstige’ middelen te weerhouden zouden zijn"; dat zij betoogt dat een loutere verwijzing naar de middelen die worden aangevoerd in het beroep tot nietigverklaring, of een samenvatting daarvan, ontoereikend is;

2.1.2. Overwegende dat de verwerende partij er terecht van uitgaat dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring twee van elkaar te onderscheiden akten zijn, zodat de vordering tot schorsing zelf, overeenkomstig het voorschrift van artikel 17, § 3, van de gecoördineerde wetten op de Raad

van State, een voldoende duidelijke uiteenzetting dient te bevatten van de middelen die in het administratief kort geding worden aangevoerd en het niet volstaat louter te verwijzen naar de middelen die in het kader van het vernietigingsberoep worden ingeroepen;

2.1.3. Overwegende dat in de onderhavige zaak verzoekster zich echter niet beperkt tot een verwijzing naar de middelen uiteengezet in het verzoekschrift tot nietigverklaring, maar er een samenvatting van geeft in volgende bewoordingen : "dat mijn verzoekster niet eens behoorlijk opgeroepen werd om haar te horen in haar middelen van verdediging ter zitting van 28/10/97; dat geenszins het bewijs geleverd werd dat mijn verzoekster als hoofdverpleegster personeel aanzette tot verzwijging, en evenmin dat zij verhinderde dat de Voorzitter op de hoogte werd gesteld, of dat zij personeel zou hebben aangezet tot het ondertekenen van leugenachtige verklaringen";

2.1.4. Overwegende dat verzoekster aldus, hoe summier ook, voldoende aangeeft dat zij als middelen tegen de bestreden beslissing aanvoert dat de verwerende partij de hoorplicht heeft geschonden en dat het bestreden besluit de rechtens vereiste feitelijke grondslag mist; dat de exceptie van de verwerende partij derhalve dient te worden verworpen;

3. Over de gegrondheid van de vordering tot schorsing.

3.1.1. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State de Raad slechts kan tot de schorsing van de tenuitvoerlegging besluiten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden

akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

3.1.2. Overwegende dat verzoekster het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat zij door de bestreden beslissing dreigt te lijden omschrijft als volgt :

> "Dat deze onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing aan verzoekster een moeilijk te herstellen nadeel berokkent, erin bestaande dat het vertrouwen van de patiënten in de persoon van verzoekster dreigt verloren te gaan, daar waar niet eens vaststaat dat verzoekster schuld treft, bovendien zal de straf de facto zijn uitgevoerd daar waar er de jure niet eens zekerheid bestaat over schuld";

3.1.3. Overwegende dat verzoekster aldus tot staving van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat zij ingevolge de bestreden beslissing kan lijden, twee redenen inroept : vooreerst laat zij gelden dat ingevolge de bestreden beslissing het vertrouwen dat de patiënten van het rusthuis "Meiland" in haar stellen, dreigt verloren te gaan en ten tweede stelt zij dat de opgelegde tuchtsanctie zal uitgevoerd zijn, terwijl er "de iure niet eens zekerheid bestaat over (haar) schuld";

3.1.4. Overwegende, dat wat het eerst aangevoerde nadeel betreft, dient te worden vastgesteld dat verzoekster niet in het minst uiteenzet waarom en in welk opzicht de bestreden beslissing het vertrouwen van de patiënten van het rusthuis in haar persoon zou doen verloren gaan; dat voor zover overigens dit vertrouwen werkelijk en wezenlijk zou zijn aangetast, niet kan worden ontkend dat een annulatiearrest hieraan afdoende kan verhelpen, zodat dit ingeroepen nadeel de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing niet kan rechtvaardigen;

3.1.5. Overwegende wat het tweede ingeroepen nadeel betreft, dient te worden vastgesteld dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de opgelegde tuchtstraf niet voortvloeit uit de bestreden beslissing als dusdanig maar wel uit het vermoeden van wettigheid dat in beginsel inherent is aan administratieve rechtshandelingen en uit het daaraan verbonden voorrecht van onmiddellijke uitvoerbaarheid; dat de onmiddellijke uitvoerbaarheid van de bestreden beslissing in casu met zich brengt dat, zoals verzoekster terecht stelt, de tuchtstraf inmiddels de facto wordt uitgevoerd, dat deze uitvoering gebeurt, terwijl volgens verzoekster haar schuld niet vaststaat, is, wat het laatste aspect betreft, een loutere bewering die bovendien eerder een moreel nadeel is dat eveneens door een arrest over het vernietigingsberoep kan worden weggenomen;

3.1.6. Overwegende dat uit wat voorafgaat volgt dat niet is voldaan aan ten minste één van de twee cumulatieve voorwaarden, bepaald in artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, voor het bevelen van de schorsing van de tenuitvoerlegging, zodat verzoeksters vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van 28 oktober 1997 van de raad voor maatschappelijk welzijn van het Openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn van Sint-Truiden waarbij zij bij tuchtmaatregel met ingang van 1 november 1997 gedurende acht weken wordt geschorst, moet worden verworpen,

B E S L U I T :

<u>Enig artikel</u>.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op negen februari 1900 achtennegentig, door :

de H.	G. BAETEMAN,	eerste voorzitter van de Raad van State,
Mevr.	S. DOMS	griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

S. DOMS. **G. BAETEMAN.**